

ΟΣΑ
ΚΡΥΒΟΥΜΕ
ΑΠΟ
ΤΟ
ΦΩΣ

Τα καλά παιδιά δεν ερωτεύονται κακά κορίτσια.

LUCY SCORE

ΌΣΑ
ΚΡΥΒΟΥΜΕ
ΑΠΟ
ΤΟ
ΦΩΣ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Όσα κρύβουμε από το φως**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Things we hide from the light
Από τις Εκδόσεις That's what she said Publishing, Inc.
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Lucy Score
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αναστασία Δεληγιάννη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Lucy Score, 2023

Published by arrangement with Bookcase Literary Agency and Read N Right Agency.

© Εξωφύλλου: Kari March Designs

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

Πρώτη έκδοση: Ιούλιος 2023, 5.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-5094-0

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-5095-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoiu Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

LUCY SCORE

ΌΣΑ
ΚΡΥΒΟΥΜΕ
ΑΠΟ
ΤΟ
ΦΩΣ

Μετάφραση: Αναστασία Δεληγιάννη

Στη μνήμη του Κρις Γουόλερ, του αναγνώστη συζύγου που έψαξε να με βρει και μου ζήτησε να συμπεριλάβω τη λέξη «γκασέτα»* σε κάποιο βιβλίο μου, για να μπορέσει να κερδίσει ένα στοίχημα που είχε βάλει με τη γυναίκα του. Κείτ, ελπίζω να χαμογελάσεις όταν τη βρεις ξανά εδώ μέσα.

---

* Τριγωνικό κομμάτι υφάσματος ή διπλό ύφασμα για ενίσχυση. (Σ.τ.Ε.)

ΜΙΚΡΕΣ, ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΕΣ ΣΠΙΘΕΣ

Νας

Οι ομοσπονδιακοί πράκτορες στο γραφείο μου ήταν τυχεροί για δύο λόγους. Πρώτον, η αριστερή μου γροθιά δεν ήταν όπως πριν με πυροβολήσουν. Και δεύτερον, δεν είχα κατορθώσει να φέρω τον εαυτό μου στο σημείο να νιώσει κάτι, οτιδήποτε, πόσο μάλλον να θυμώσει τόσο ώστε να σκεφτεί να κάνει κάτι ανόητο.

«Η Υπηρεσία καταλαβαίνει ότι ενδιαφέρεσαι προσωπικά να βρεις τον Ντάνκαν Χιούγκο», είπε η ειδική πράκτορας Σόναλ Άιντλερ, που καθόταν απέναντί μου στο γραφείο λες και είχε καταπιεί μπαστούνι. Κατέβασε τα μάτια της στην κηλίδα από καφέ πάνω στο πουκάμισό μου.

Ήταν μια άκαμπτη γυναίκα με κοστούμι, που έμοιαζε να τρώει διαδικασίες αντί για πρωινό. Ο άντρας δίπλα της, ο ομοσπονδιακός αστυνόμος Νόλαν Γκράχαμ, είχε μουστάκι και το ύφος ανθρώπου που τον υποχρέωσαν να κάνει κάτι που δεν το ήθελε με τίποτε. Επίσης, έμοιαζε να κατηγορεί εμένα γι' αυτό.

Ήθελα να καταφέρω να τσαντιστώ. Ήθελα να νιώσω κάτι άλλο πέρα από το τεράστιο κενό που με τύλιγε και με ρουφούσε, αναπόφευκτο σαν παλίρροια. Αλλά δεν υπήρχε τίποτε. Μόνο εγώ και το κενό.

«Όμως δεν μπορούμε να έχουμε εσένα και τους ανθρώπους σου να τρέχουν εδώ κι εκεί και να μου κάνουν άνω-κάτω την έρευνα», συνέχισε η Άιντλερ.

Πίσω από το τζάμι ο αρχιφύλακας Γκρέιβ Χόπερ έριχνε μισό κιλό ζάχαρη μες στον καφέ του αγριοκοιτάζοντας τους δύο ομοσπονδιακούς. Πίσω του ο υπόλοιπος χώρος βούιζε με τη συνη-

θισμένη ενεργητικότητα του αστυνομικού τμήματος μιας μικρής πόλης.

Όλοι ήταν ζωντανοί και δραστήριοι. Όλοι, εκτός από εμένα. Εγώ απλώς προσποιούμουν.

Σταύρωσα τα μπράτσα μου, μη δίνοντας σημασία στο δυνατό τράβηγμα που ένιωσα στον ώμο μου.

«Εκτιμώ την ευγένεια εκ μέρους συναδέλφων. Όμως γιατί αυτό το ειδικό ενδιαφέρον; Δεν είμαι ο μόνος μπάτσος που έφαγε σφαίρα κατά την ώρα του καθήκοντος».

«Επίσης, δεν ήσουν το μόνο όνομα σ' αυτή τη λίστα», είπε ο Γκράχαμ, μιλώντας για πρώτη φορά.

Το σαγόνι μου σφίχτηκε. Η Λίστα ήταν η αρχή αυτού του εφιάλτη.

«Όμως ήσουν ο πρώτος που στοχοποιήθηκε», είπε η Άιντλερ. «Το όνομά σου ήταν σ' αυτή τη λίστα με μέλη των διωκτικών αρχών και πληροφοριοδότες. Όμως αυτό το πράγμα είναι μεγαλύτερο από τον πυροβολισμό κάποιου. Είναι η πρώτη φορά που έχουμε κάτι που μπορεί να μας οδηγήσει στον Άντονι Χιούγκο».

Ήταν η πρώτη φορά που διέκρινα κάποιο συναίσθημα στη φωνή της. Η ειδική πράκτορας Άιντλερ είχε τη δική της προσωπική ατζέντα κι αυτή ήταν να βάλει στο χέρι τον βαρόνο του εγκλήματος, τον Άντονι Χιούγκο.

«Θέλω αυτή η υπόθεση να μην μπάξει από πουθενά, γι' αυτό δεν μπορούμε ν' αφήσουμε τους ντόπιους να πάρουν το ζήτημα στα χέρια τους. Ακόμη κι αν φοράνε σήμα. Πάντα υπάρχει ένα αντίτιμο αν θέλεις το μεγαλύτερο όφελος».

Πέρασα την παλάμη μου πάνω από το πιγούνι μου και έκπληκτος διαπίστωσα ότι είχα μείνει αξύριστος περισσότερο καιρό απ' ό,τι νόμιζα. Το ξύρισμα δεν ήταν μια από τις προτεραιότητές μου τώρα τελευταία.

Η ειδική πράκτορας Άιντλερ υπέθετε ότι διερευνούσα την υπόθεση. Λογικό, δεδομένων των συνθηκών. Όμως δεν ήξερε το μικρό, βρώμικο μυστικό μου. Κανείς δεν το ήξερε. Μπορεί να έδειχνα πως γιατρεύομαι εξωτερικά. Μπορεί να φορούσα τη στολή μου και να παρουσιάζομουν στο τμήμα κάθε μέρα. Όμως μέσα

μου δεν είχε απομείνει τίποτε. Ούτε καν η θέληση να βρω τον άντρα που ήταν υπεύθυνος γι' αυτό.

«Τι περιμένεις να κάνει το τμήμα μου αν ο Ντάνκαν Χιούγκο επιστρέψει ζητώντας να γεμίσει με τρύπες μερικούς ακόμη από τους ανθρώπους μου; Να κάνει τα στραβά μάτια;» είπα αργόσυρτα.

Οι ομοσπονδιακοί κοιτάχτηκαν μεταξύ τους. «Περιμένω να μας κρατάς ενημέρους για οτιδήποτε συμβεί στα μέρη σας που μπορεί να έχει σχέση με την υπόθεσή μας», είπε σταθερά η Άιντλερ. «Πέρα από το αστυνομικό τμήμα σας έχουμε μερικές ακόμη πηγές στη διάθεσή μας. Και δε χρειαζόμαστε προσωπικές ατζέντες».

Ένωσα μια σπίθα από κάτι μέσα στο κενό που είχε απλωθεί μέσα μου. *Ντροπή*.

Θα έπρεπε να είχα προσωπική ατζέντα. Θα έπρεπε να βρισκόμουν εκεί έξω και να κυνηγούσα ο ίδιος εκείνον τον άντρα. Αν όχι για μένα, τουλάχιστον για χάρη της Ναόμι και της Γουίλει. Ήταν και αυτές θύματά του, με διαφορετικό τρόπο: είχε απαγάγει την αρραβωνιαστικιά του αδερφού μου και την ανιψιά της και τις είχε βασανίσει για να του δώσουν τη λίστα που μου είχε χαρίσει δύο ωραίες κουμπότρυπες από σφαίρες.

Όμως ένα κομμάτι του εαυτού μου είχε πεθάνει σ' εκείνο το χαντάκι το βράδυ που μου επιτέθηκαν, και ό,τι είχε απομείνει δε φαινόταν να αξίζει να παλέψω γι' αυτό.

«Ο ομοσπονδιακός αστυνόμος από εδώ θα μείνει κοντά σας για λίγο καιρό. Να παρακολουθεί τα πράγματα», συνέχισε η Άιντλερ.

Ο Μουστάκινας δεν έδειχνε να χαίρεται γι' αυτό περισσότερο από εμένα.

«Κάποιου συγκεκριμένου είδους πράγματα;» ρώτησα.

«Όλοι οι εναπομείναντες στόχοι της λίστας βρίσκονται κάτω από ομοσπονδιακή προστασία, μέχρι να βεβαιωθούμε ότι δεν υπάρχει πια απειλή», μου εξήγησε η Άιντλερ.

Χριστέ μου. Θα ξεσηκωνόταν όλη η αναθεματισμένη πόλη έτσι κι ανακάλυπτε ότι τριγυρνούσαν στην περιοχή ομοσπονδιακοί πράκτορες περιμένοντας να δουν ποιος θα παραβιάσει τον νόμο. Και εγώ δεν είχα την ενεργητικότητα να αντιμετωπίσω καμία φασαρία.

«Εγώ δε χρειάζομαι καμία προστασία», είπα. «Αν ο Ντάνκαν Χιούγκο έχει έστω και μια στάλα μυαλό στο κεφάλι του, δε θα τριγουρίζει εδώ πέρα. Θα την έχει κάνει για τα καλά». Αυτό τουλάχιστον έλεγα στον εαυτό μου αργά τη νύχτα, που δε μ' έπιανε ο ύπνος.

«Με όλο τον σεβασμό, αρχηγέ, αλλά εσύ είσαι αυτός που τον πυροβόλησαν. Είσαι τυχερός που είσαι ακόμη εδώ», είπε ο Γκράχαμ στρίβοντας ατάρεσκα το μουστάκι του.

«Και η αρραβωνιαστικιά του αδερφού μου με την ανιψιά της; Ο Χιούγκο τις είχε απαγάγει. Θα έχουν κι αυτές προστασία;»

«Δεν έχουμε κανένα λόγο να πιστέψουμε ότι η Ναόμι και η Γουίλνι Γουίτ βρίσκονται αυτή τη στιγμή σε κίνδυνο», είπε η Άιντλερ.

Το τράβηγμα στον ώμο μου σταδιακά έγινε ένα σφυροκόπημα πόνου, πηγαίνοντας πακέτο με αυτό στο κεφάλι μου. Ήμουν άπνους και η υπομονή μου είχε εξαντληθεί, κι αν δεν ξαπόστειλα ετούτους τους δύο μελάδες από το γραφείο μου, δεν ήμουν καθόλου σίγουρος πως μπορούσα να κρατήσω την κουβέντα μας πολιτισμένη.

Επιστρατεύοντας όσο περισσότερη επαρχιώτικη γοητεία του τόπου μου μπορούσα, σηκώθηκα από το γραφείο μου. «Το καταλαβαίνω. Και τώρα, αν μου επιτρέπετε, έχω μια πόλη να υπηρετήσω».

Οι πράκτορες σηκώθηκαν όρθιοι και ανταλλάξαμε τυπικές χειραψίες.

«Θα το εκτιμούσα αν με κρατούσατε ενήμερο. Μιας και καταλάβατε ότι “ενδιαφέρομαι προσωπικά” και τα σχετικά», είπα όταν έφτασαν στην πόρτα.

«Βεβαίως και θα μοιραστούμε μαζί σου ό,τι μπορούμε», είπε η Άιντλερ. «Και εμείς περιμένουμε να μας τηλεφωνήσεις μόλις θυμηθείς κάτι γύρω από τους πυροβολισμούς».

«Φυσικά», είπα με σφιγμένα δόντια. Χάρη στο τριπλό σύστημα των σωματικών πληγών, της απώλειας μνήμης και του μουνδιάσματος κάθε συναισθήματος που προκαλούσε αυτή η απώλεια, είχα γίνει η σκιά του ανθρώπου που ήμουν κάποτε.

«Θα τα πούμε», είπε ο Γκράχαμ. Ακούστηκε σαν απειλή.

Περιμένα μέχρι να ξεκουμπιστούν από το γραφείο μου και μετά άρπαξα το σακάκι μου από τον καλόγερο. Το τραύμα στον ώμο μου διαμαρτυρήθηκε όταν πέρασα το χέρι μου μέσα στο μανίκι. Το άλλο στον κορμό μου δεν αντέδρασε καλύτερα.

«Είσαι εντάξει, αρχηγέ;» ρώτησε ο Γκρέιβ όταν βγήκα στον χώρο που ήταν και οι άλλοι.

Κάτω από φυσιολογικές συνθήκες ο αρχιφύλακας θα επέμενε να του φανερώσω καταλεπτώς τι είχε ειπωθεί στη συνάντησή και μετά θα ακολουθούσε μιας ώρας γκρίνια με μαλακίες για το ποιος είχε ποια δικαιοδοσία και πάνω σε τι. Από τότε όμως που με πυροβόλησαν και παραλίγο να πεθάνω, όλοι έβαζαν τα δυνατά τους να μου φέρονται σαν να ήμουν καμωμένος από γυαλί.

Ίσως να μην έκρυβα τα πράγματα τόσο καλά όσο πίστευα.

«Μια χαρά», είπα με πιο τραχύ τρόπο απ' ό,τι σκόπευα.

«Βγαίνεις έξω;» με τσίγκλησε πάλι.

«Ναι».

Η γεμάτη προθυμία καινούργια αστυφύλακας πετάχτηκε από την καρέκλα της λες και είχε ελατήρια. «Αν θέλεις να φας μεσημεριανό, μπορώ να πεταχτώ να σου φέρω κάτι από του Ντίνο, αρχηγέ», προσφέρθηκε.

Γέννημα, θρέμμα του Νοκεμάουτ, η Τάσι Μπάνερτζι μόλις είχε αποφοιτήσει από την αστυνομική ακαδημία. Τώρα τα παπούτσια της γυάλιζαν και τα σκούρα μαλλιά της ήταν πιασμένα σ' έναν υπέρ το δέον αυστηρό κότσο. Όμως, τέσσερα χρόνια πριν, όταν ήταν ακόμη στο λύκειο, είχε φάει ένα πρόστιμο επειδή είχε μπει με το άλογό της σ' ένα φαστφουντάδικο που εξυπηρετούσε περαστικά αυτοκίνητα. Οι περισσότεροι στο τμήμα κάποια στιγμή στα νιάτα μας είχαμε δοκιμάσει τα όρια του νόμου, και αυτό έδινε μεγαλύτερη βαρύτητα στο ότι τελικά επιλέξαμε να τον υπηρετήσουμε και όχι να τον παρακάμψουμε.

«Μπορώ να πάω να πάρω μόνος μου το αναθεματισμένο το φαγητό μου», την αποπήρα.

Το πρόσωπό της σκοτεινίασε μόλις για ένα δευτερόλεπτο πριν επανέλθει, κάνοντάς με να νιώσω λες και είχα κλοτισήσει κουτάβι. *Γαμώτο*. Είχα αρχίσει να γίνομαι σαν τον αδερφό μου.

«Παρ' όλ' αυτά, σ' ευχαριστώ», πρόσθεσα μ' έναν κάπως λιγότερο ανταγωνιστικό τόνο.

Σπουδαία. Τώρα έπρεπε να κάνω κάτι ευγενικό. Ξανά. Να κάνω μια χειρονομία «συγγνώμη που ήμουν τέτοιος κόπανος» παρόλο που δεν είχα την ενεργητικότητα για κάτι τέτοιο. Ετούτη την εβδομάδα, μέχρι τώρα είχα κεράσει καφέ, ντόνατ και –μετά από ένα ιδιαίτερα ντροπιαστικό ξέσπασμα για τον θερμοστάτη στο τμήμα– σακουλάκια με καραμέλες.

«Πετάγομαι μέχρι τον φυσικοθεραπευτή μου. Θα γυρίσω σε καμιά ώρα».

Λέγοντας αυτά, βγήκα στον διάδρομο και με μεγάλα βήματα κατευθύνθηκα προς την έξοδο σαν να είχα κάτι σημαντικό να κάνω, μην τυχόν και κανείς άλλος είχε την ιδέα να προσπαθήσει να μου πιάσει την κουβέντα.

Άδειασα το μυαλό μου και προσπάθησα να επικεντρωθώ σ' αυτό που συνέβαινε ακριβώς μπροστά στα μάτια μου.

Το φθινόπωρο της βόρειας Βιρτζίνια με χτύπησε καταπρόσωπο με το που πέρασα τις γυάλινες πόρτες του Δημοτικού Μεγάρου Νοξ Μόργκαν. Ο ήλιος έλαμπε σ' έναν ουρανό τόσο γαλανό που έκανε να μάτια μου να πονούν. Τα δέντρα κατά μήκος του δρόμου ήταν σωστή ζωγραφιά καθώς τα φύλλα τους από πράσινα είχαν αρχίσει να γίνονται κοκκινωπά, κίτρινα και πορτοκαλιά. Κολοκύθες και μπάλες από άχυρο κυριαρχούσαν στις βιτρίνες των μαγαζιών του κέντρου.

Έριξα μια άγρια ματιά ακούγοντας μια μοτοσικλέτα να μουγκρίζει και είδα τον Χάρβεϊ Λίθγκουου να έρχεται με φόρα. Είχε στο κράνος του κέρατα δαίμονα κι ένας πλαστικός σκελετός ήταν δεμένος στο κάθισμα πίσω του.

Σήκωσε το χέρι του να με χαιρετήσει πριν χαθεί στο τέλος του δρόμου ξεπερνώντας το όριο ταχύτητας τουλάχιστον κατά είκοσι χιλιόμετρα την ώρα. Πάντα πιέζοντας τα όρια του νόμου.

Το φθινόπωρο ήταν ανέκαθεν η αγαπημένη μου εποχή. Καινούργια ξεκινήματα. Ωραία κορίτσια με μαλακές μακρουμάνικες μπλουζές. Αρχίζει η σεζόν του φούτμπολ. Επιστροφή από τις διακοπές. Κρούες νύχτες που γίνονταν πιο ζεστές με μπέρμπον και

υπαίθριες φωτιές. Όμως όλα ήταν διαφορετικά πια. *Εγώ* ήμουν διαφορετικός πια.

Αφού είχα πει ψέματα για τη φυσικοθεραπεία, δε θα ήταν σωστό να με δουν να καταβροχθίζω το μεσημεριανό μου σε κάποιο μαγαζί, έτσι τράβηξα για το σπίτι.

Θα έφτιαχνα ένα σάντουιτς που δε θα ήθελα να το φάω, θα καθόμουν μόνος μου και θα προσπαθούσα να βρω έναν τρόπο να περάσω την υπόλοιπη μέρα μου χωρίς να είμαι και τόσο μαλάκας.

Έπρεπε να συνέλθω. Δεν ήταν δύσκολο να ασχολούμαι με τη χαρτούρα στη δουλειά και να εμφανίζομαι πού και πού προσποιούμενος πως κάτι κάνω, ενώ ήμουν πια εντελώς άχρηστος.

«Καλημέρα, αρχηγέ», με χαιρέτησε η Ταλούλα Σεντ Τζον, η συντηρήτρια των αυτοκινήτων μας και συνιδιοκτήτρια του Καφέ Ρεβ, περνώντας σβέλτα από μπροστά μου. Οι μακριές, μαύρες κοτσίδες της ήταν ριγμένες πάνω από τον έναν της ώμο. Φορούσε φόρμα εργασίας και είχε μια τσάντα για τα ψώνια στο ένα της χέρι και έναν καφέ, κατά πάσα πιθανότητα φτιαγμένο από τον άντρα της, στο άλλο.

«Καλημέρα, Τάσι».

Το αγαπημένο χόμπι του Νοκεμάουτ ήταν να αγνοεί τον νόμο. Ενώ εγώ ήμουν κολλημένος στο να τα βλέπω όλα άσπρα ή μαύρα, μερικές φορές ένιωθα πως οι υπόλοιποι γύρω μου ζούσαν αποκλειστικά μέσα στο γκριζο. Η πόλη μου είχε ιδρυθεί από παράνομους επαναστάτες και δεν ασχολούνταν πολύ με νόμους και κανονισμούς. Ο προηγούμενος Αρχηγός της Αστυνομίας για πάνω από είκοσι χρόνια δεν είχε κανένα πρόβλημα να αφήνει τους πολίτες να φροντίζουν μόνοι τους τους εαυτούς τους ενώ εκείνος μόστραρε το σήμα του ως σύμβολο κύρους και χρησιμοποιούσε τη θέση του για προσωπικά οφέλη.

Εγώ ήμουν αρχηγός εδώ και πέντε χρόνια περίπου. Αυτή η πόλη ήταν το σπίτι μου, οι πολίτες της η οικογένειά μου. Ολοφάνερα είχα αποτύχει να τους μάθω να σέβονται τον νόμο. Και τώρα ήταν απλώς ζήτημα χρόνου να συνειδητοποιήσουν όλοι ότι δεν ήμουν πια ικανός να τους προστατεύω. Το κινητό στην τσέπη μου ήχησε κι έκανα να το πιάσω με το αριστερό μου χέρι, πριν θυμηθώ πως

δεν το κρατούσα πια από αυτή την πλευρά. Μουρμουρίζοντας μια βροσιά το έβγαλα με το δεξί.

Νοξ: Πες στους ομοσπονδιακούς όσον αφορά εμένα, εσένα κι όλη ετούτη την αναθεματισμένη πόλη, να πάνε να γαμηθούμε.

Φυσικά και ο αδερφός μου ήξερε για τους ομοσπονδιακούς. Με το που το σεντάν τους έσκασε μύτη στον κεντρικό δρόμο θα πρέπει να έπεσε γενικό σύρμα. Όμως δεν είχα όρεξη να το συζητήσω. Στην πραγματικότητα δεν είχα όρεξη για τίποτε.

Το κινητό στο χέρι μου χτύπησε.

Ναόμι.

Λίγο καιρό πριν δε θα έβλεπα την ώρα να απαντήσω σε μια τέτοια κλήση. Μου είχε γυαλίσει η νεοφερμένη σερβιτόρα που όλα της πήγαιναν στραβά. Όμως εκείνη, για ανεξήγητους λόγους, είχε ερωτευτεί τον τσαντίλα τον αδερφό μου. Μου είχε περάσει η καψούρα –πιο εύκολα απ’ όσο περίμενα– όμως απολάμβανα την ενόχληση του Νοξ κάθε φορά που η μέλλουσα γυναίκα του μου έκανε τα γλυκά μάτια.

Όμως πια κι αυτή φαινόταν σαν μια επιπλέον ευθύνη που δεν μπορούσα να διαχειριστώ.

Γύρισα την κλήση στον αυτόματο τηλεφωνητή ενώ έστριβα στη γωνία που έβγαζε στον δρόμο μου.

«Καλημέρα, αρχηγέ», φώναξε η Νίσει ενώ έβγαζε σέρονοντας από την μπροστινή είσοδο της πιτσαρίας τον πίνακα με το μενού. Ο Ντίνο άνοιγε στις 11:00 π.μ. ακριβώς, επτά μέρες την εβδομάδα. Πράγμα που σήμαινε πως είχα καταφέρει να μείνω μόλις τέσσερις ώρες στη δουλειά πριν αναγκαστώ να την κοπανήσω. Καινούργιο ρεκόρ!

«Καλημέρα, Νίσι», είπα χωρίς ενθουσιασμό.

Ήθελα να πάω σπίτι και να κλείσω την πόρτα. Ν’ αφήσω απ’ έξω όλο τον κόσμο και να βουλιάξω μέσα σ’ εκείνη τη σκοτεινιά. Δεν ήθελα να σταματώ κάθε τρεις και λίγο και να πιάνω την κουβέντα.

«Άκουσα ότι εκείνος ο ομοσπονδιακός με το μουστάκι τριγυρνάει εδώ γύρω. Νομίζεις πως θα χαρεί που θα μένει στο μοτέλ;» είπε με μια σατανική λάμψη στα μάτια της.

Η γυναίκα ήταν μια παλιοκουτσομπόλα με γυαλιά και με μια τσίχλα μονίμως στο στόμα, που έθαβε τη μισή πόλη σε κάθε της βάρδια. Όμως τώρα είχε δίκιο. Το μοτέλ του Νοκεμάουτ ήταν το όνειρο κάθε επιθεωρητή υγείας. Παραβίαζε κάθε σελίδα των κανονισμών λειτουργίας. Κάποιος έπρεπε να το αγοράσει αυτό το αναθεματισμένο πράγμα και να το γκρεμίσει.

«Συγγνώμη, Νίσει, πρέπει να απαντήσω», είπα ψέματα φέρνοντας το κινητό μου στο αυτί και κάνοντας πως τάχα είχα μια κλήση.

Τη στιγμή που εκείνη ξαναμπήκε στο μαγαζί, έχωσα στην τσέπη μου το τηλέφωνο και βιάστηκα να φτάσω μέχρι την είσοδο του διαμερισμάτος μου.

Η ανακούφισή μου ήταν σύντομη. Την πόρτα για το κλιμακοστάσιο, από μασίφ σκαλιστό ξύλο και χοντρό γυαλί, την κρατούσε μισάνοιχτη ένα χαρτόκουτο που πάνω του έγραφε *Αρχαία* με κάτι έντονα ροζισκαλισμάτα.

«Παλιοκαθόικι!» αντήχησε από πάνω μια γυναικεία φωνή που δεν ανήκε στην ηλικιωμένη γειτόνισσά μου.

Σήκωσα τα μάτια μου την ώρα ακριβώς που ένα κομψό μαύρο σακίδιο κατρακύλησε στις σκάλες προς το μέρος μου, σαν ξεραμένη αφάνα. Στα μισά της σκάλας ένα ζευγάρι μακριά, λεπτά πόδια τράβηξαν την προσοχή μου.

Τα σκέπαζε ένα μαλακό κολάν σε χρώμα λαδί και το θέαμα όλο και βελτιωνόταν. Η χνουδωτή γκρίζα μπλουζα ήταν κοντή και πρόσφερε θέα σε λείο, μαυρισμένο δέρμα πάνω από γυμνασμένους μυς, ενώ ταυτόχρονα τόνιζε κάποιες κρυφές καμπύλες. Όμως τη μεγαλύτερη προσοχή την τραβούσε το πρόσωπο. Σμιλευτά ζυγωματικά. Μεγάλα σκούρα μάτια. Γεμάτα χείλη που ζάρωναν δείχνοντας εκνευρισμό.

Τα μαλλιά της –σκούρα, σχεδόν μαύρα– ήταν κομμένα κοντά φιλαριστά κι έμοιαζαν λες και κάποιος τα είχε μόλις ανακατέψει με τα δάχτυλά του. Τα δικά μου δάχτυλα κουνήθηκαν νευρικά.

Η Αντζελίνα Σολαβίτα, περισσότερο γνωστή ως Λίνα ή ως η πρώτη του αδερφού μου χρόνια πριν, ήταν εντυπωσιακή. Και τώρα βρισκόταν στις σκάλες του σπιτιού μου.

Αυτό δεν ήταν καλό.

Έσκυψα και πήρα την τσάντα που είχε φτάσει στα πόδια μου.

«Συγγνώμη που έπεσε πάνω σου», φώναξε εκείνη ενώ προσπαθούσε να ανεβάσει μια μεγάλη βαλίτσα με ροδάκια στα τελευταία σκαλιά.

Δεν είχα παρόπονο για τη θέα, όμως είχα σοβαρές αμφιβολίες αν θα κατάφερνα να τα βγάλω πέρα με την κουβέντα.

Στον δεύτερο όροφο υπήρχαν τρία διαμερίσματα: το δικό μου, της κυρίας Τουίντι κι ένα άδειο δίπλα στο δικό μου.

Μου έφτανε που απέναντί μου στον διάδρομο έμενε μια ηλικιωμένη χήρα που έτρεφε λίγο σεβασμό για την ιδιωτικότητα και τον προσωπικό χώρο μου, δεν είχα καμία όρεξη να προσθέσω άλλον έναν μπελά στο κεφάλι μου. Ακόμη και αν είχε το πρόσωπο της Λίνας.

«Μετακομίζεις εδώ;» της φώναξα όταν εκείνη εμφανίστηκε και πάλι στην κορυφή της σκάλας. Η φωνή μου ακούστηκε τσιτωμένη, τα λόγια μου σαν να έβγαιναν με τη βία.

Η Λίνα μου έστειλε ένα από εκείνα τα σέξι χαμογελάκια της. «Ναι. Τι έχει για δείπνο;» Την είδα να εμφανίζεται ξανά στις σκάλες και να κατεβαίνει γρήγορα και με χάρη.

«Νομίζω πως μπορείς να βρεις κάτι καλύτερο από αυτό που έχω εγώ να προσφέρω». Είχα να πάω από το μπακάλικο εδώ και... Εντάξει, δεν μπορούσα να θυμηθώ την τελευταία φορά που είχα επιχειρήσει να πάω σουπερμάρκετ για ν' αγοράσω φαγητό. Όποτε θυμόμουν να φάω, συντηρούμουν μόνο από έτοιμο φαγητό που έπαιρνα απ' έξω.

Η Λίνα σταμάτησε στο τελευταίο σκαλοπάτι, έτσι που τα μάτια μας βρέθηκαν στο ίδιο επίπεδο και μετά με κοίταξε από την κορυφή μέχρι τα νύχια. Το μειδίαμά της έγινε ένα πλατύ χαμόγελο. «Μην πουλάς φτηνά τον εαυτό σου, πιστολέρο».

Με είχε αποκαλέσει έτσι για πρώτη φορά πριν από μερικές εβδομάδες, όταν είχε περιποιηθεί τα ράμματά μου που είχαν ανοίξει στην προσπάθειά μου να σώσω τη ζωή του αδερφού μου. Εκείνη τη στιγμή θα έπρεπε να είχα σκεφτεί το απίστευτο χαρτομάνι που είχα να αντιμετωπίσω χάρη σε μια απαγωγή και το επακό-

λουθο πιστολίδι. Αντίθετα, εγώ είχα καθίσει κάτω με την πλάτη μου στηριγμένη στον τοίχο απορροφημένος από τα ήρεμα, ικανά χέρια της Λίνας και την καθαρή, φρέσκια μυρωδιά της.

«Με φλερτάρεις;» Μου ξέφυγε χωρίς να το θέλω, αλλά με είχε τυφλώσει η καθαρή επιθυμία.

Τουλάχιστον δεν της είχα πει ότι μου άρεσε η μυρωδιά του μαλακτικού που χρησιμοποιούσε στα ρούχα της.

Εκείνη σήκωσε το ένα της φρύδι. «Είσαι ο όμορφος καινούργιος γείτονάς μου, Αρχηγός της Αστυνομίας και αδερφός του γκόμνου που είχα στο κολέγιο».

Έγειρε λίγο ακόμη προς το μέρος μου και μια μικρή σπίθα από κάτι ζεστό άναψε στα σωθικά μου. Ήθελα να πιαστώ από αυτή τη σπίθα, να κλείσω γύρω της τις παλάμες μου μέχρι να λιώσει ο πάγος που ήταν πια το αίμα μου.

«Πραγματικά λατρεύω τις κακές ιδέες. Εσύ;» Το χαμόγελό της πια ήταν επικίνδυνο.

Ο παλιός μου εαυτός θα της είχε ανταποδώσει το φλερτ. Θα είχε προσπαθήσει να τη γοητεύσει. Θα είχε χαρεί με την αμοιβαία έλξη. Όμως εγώ δεν ήμουν πια εκείνος ο άντρας.

Σήκωσα το σακίδιό της από τα λουριά. Τα δάχτυλά της μπλέχτηκαν γύρω από τα δικά μου όταν άπλωσε το χέρι της να το πάρει. Οι ματιές μας συναντήθηκαν κι έμειναν ασάλευτες. Εκείνη η σπίθα πολλαπλασιάστηκε σε μια ντουζίνα μικρές φλογίτσες, που σχεδόν με έκαναν να θυμηθώ πώς ήταν να νιώθω κάτι. *Σχεδόν*.

Εκείνη με παρακολουθούσε προσεκτικά. Τα καστανά σαν το ούισκι μάτια της με διάβαζαν σαν να ήμουν ανοιχτό βιβλίο.

Τράβηξα τα δάχτυλά μου από τα δικά της. «Τι δουλειά είπες ότι κάνεις;» τη ρώτησα. Μου είχε αναφέρει κάτι γι' αυτήν εκείνη τη φορά, την είχε χαρακτηρίσει βαρετή και είχε αλλάξει θέμα. Όμως αυτή η γυναίκα είχε μάτια που δεν τους ξέφευγε τίποτε και ήμουν περίεργος τι δουλειά ήταν αυτή που την άφηνε να σπαταλάει τον χρόνο της στο Πουθενά της Βιρτζίνια εδώ και τόσες εβδομάδες.

«Ασφάλειες», είπε και κρέμασε το σακίδιό της στον ώμο της.

Κανείς από τους δυο μας δεν απομακρύνθηκε. Εγώ, γιατί οι

αυτές οι φλογίτσες ήταν το μόνο ωραίο πράγμα που ένιωθα εδώ κι εβδομάδες.

«Τι είδους ασφάλειες;»

«Γιατί; Κάνεις έρευνα αγοράς για καινούργιο συμβόλαιο;» με πείραξε, ενώ ξεκίνησε να φύγει.

Όμως εγώ ήθελα να μείνει κοντά μου. Έπρεπε να αναδαυλίσω αυτές τις αδύναμες σπίθες για να δω αν υπήρχε κάτι μέσα μου που να άξιζε να καεί.

«Θέλεις να σ' το φέρω εγώ;» προσφέρθηκα, πιάνοντας το κουτί με τους φακέλους που κρατούσε ανοιχτή την εξώπορτα.

Το χαμόγελο εξαφανίστηκε. «Θα το πάρω μόνη μου», είπε γρήγορα κάνοντας μια κίνηση να με προσπεράσει.

Την εμπόδισα. «Η κυρία Τουίντι θα με γδάρει ζωντανό αν ανακαλύψει πως σ' άφησα να κουβαλήσεις ετούτο το κουτί σε όλες αυτές τις σκάλες», επέμεινα.

«Η κυρία Τουίντι;»

Έδειξα τον επάνω όροφο. «Στο 2Γ. Είναι έξω με την ομάδα της άρσης βαρών. Όμως θα τη συναντήσεις πολύ σύντομα. Θα το φροντίσει εκείνη».

«Αν είναι έξω, δε θα μάθει ότι δεν έβαλες σε δοκιμασία τα τραύματά σου επιμένοντας να ανεβάσεις το κουτί μου όλες αυτές τις σκάλες», μου επισήμανε η Λίνα. «Πώς πάει η ανάρρωση;»

«Μια χαρά», είπα ψέματα.

Εκείνη φάνηκε να μην πείθεται και σήκωσε ξανά το φρύδι της. «Αλήθεια;»

Δε με πίστευε. Όμως η λαχτάρα μου γι' αυτά τα ψήγματα συναισθήματός ήταν τόσο δυνατή, τόσο απελπισμένη, που δε μ' ένοιαξε.

«Εκατό τοις εκατό», επέμεινα.

Άκουσα ένα χαμηλό κουνδούνισμα και είδα μια σπίθα ενόχλησης καθώς η Λίνα έβγαζε το κινητό της από κάποια κρυφή τσέπη στη μέση του κολάν της. Ήταν κάτι στιγμιαίο, όμως το μάτι μου έπιασε τη λέξη «Μαμά» στην οθόνη πριν εκείνη πατήσει *Αγνόησε*. Απ' ό,τι φαινόταν, και οι δυο μας αποφεύγαμε την οικογένεια.

Βρήκα την ευκαιρία και χρησιμοποίησα αυτόν τον αντιπερι-

σπασμό για να ξαναπιάσω το κουτί, επιχειρώντας να χρησιμοποιήσω το αριστερό μου χέρι. Ένας πόνος σούβλισε τον ώμο μου και παγωμένες στάλες ιδρώτα κύλησαν στην πλάτη μου, όμως όταν τα μάτια μου συνάντησαν και πάλι τα δικά της οι σπίθες επανήλθαν. Δεν ήξερα τι ήταν αυτό, μόνο ότι το ήθελα.

«Βλέπω ότι η χοντροκεφαλιά των Μόργκαν είναι το ίδιο ισχυρή και σ' εσένα, όσο και στον αδερφό σου», παρατήρησε χώνοντας ξανά το κινητό της στην τσέπη της. Μου έριξε άλλο ένα βλέμμα σαν να με αξιολογούσε πριν στραφεί κι αρχίσει ν' ανεβαίνει τις σκάλες.

«Μιας κι ανέφερες τον Νοξ», είπα, προσπαθώντας να κρατήσω τη φωνή μου ουδέτερη, «υποθέτω ότι θα μείνεις στο 2B;» Το κτίριο ανήκε στον αδερφό μου και στέγαζε επίσης το μπαρ και το μπαρμπέρικό του στο ισόγειο.

«Από δω και πέρα, ναι. Μέχρι τώρα έμενα στο μοτέλ», είπε.

Ευχαρίστησα τον Θεό από μέσα μου που ανέβαινε τις σκάλες πιο αργά από όσο τις είχε κατέβει.

«Μου φαίνεται απίστευτο που κατάφερες να μείνεις τόσο καιρό εκεί».

«Σήμερα το πρωί είδα έναν αρουραίο να πλακώνεται με μια κατσαρίδα ίσαμε το μπόι του. Ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι», απάντησε εκείνη.

«Θα μπορούσες να μείνεις με τον Νοξ και τη Ναόμι», της είπα πιέζοντας τις λέξεις να βγουν πριν μου κοπεί τελείως η ανάσα. Ήμουν ξεθεωμένος, και ο καλλίγραμμος πισινός της όπως φαινόταν από αυτό το κολάν έβαζε σε δοκιμασία το καρδιαγγειακό μου σύστημα.

«Μου αρέσει να έχω τον χώρο μου», μου απάντησε.

Φτάσαμε στην κορυφή της σκάλας και την ακολούθησα στην ανοιχτή πόρτα δίπλα από τη δική μου, ενώ ένα ποτάμι παγωμένος ιδρώτας κυλούσε αργά στην πλάτη μου. Έπρεπε οπωσδήποτε να ξαναρχίσω γυμναστήριο. Αν επρόκειτο να είμαι ένα πτώμα που περπατάει για το υπόλοιπο της ζωής μου, ας ήμουν τουλάχιστον ένα πτώμα που θα κατάφερνε να συζητάει ενώ θ' ανέβαινε τις σκάλες.

Η Λίνα πέταξε μέσα στο διαμέρισμα το σακίδιό της πριν στραφεί να πάρει το χαρτόκουτο από τα χέρια μου. Και για άλλη μια φορά τα δάχτυλά μας αγγίχτηκαν.

Και για άλλη μια φορά ένιωσα κάτι. Και δεν ήταν απλώς ο πόνος στον ώμο μου, ούτε το κενό στο στομάχι μου.

«Σ' ευχαριστώ για τη βοήθεια», μου είπε, παίρνοντάς μου το κουτί.

«Αν χρειαστείς κάτι, μένω ακριβώς δίπλα», της είπα.

Εκείνα τα χείλη κύρτωσαν λιγάκι. «Χαίρομαι που τ' ακούω. Τα λέμε, πιστολέρο».

Έμεινα καρφωμένος εκεί όπου στεκόμουν ακόμη κι αφού έκλεισε την πόρτα, περιμένοντας μέχρι και η τελευταία από εκείνες τις σπίθες να σβήσει εντελώς.

ΤΑΚΤΙΚΕΣ ΑΠΟΦΥΓΗΣ

Λίνα

Εκλεισα την πόρτα του καινούργιου μου διαμερίσματος στο ένα και ενενήντα μπόι του πληγωμένου, μελαγχολικού Νας Μόργκαν.

«Ούτε που να το σκέφτεσαι», μουρμούρισα στον εαυτό μου.

Συνήθως δε μ' ένοιαζε να ρισκάρω παίζοντας λιγάκι με τη φωτιά. Κι αυτό ακριβώς θα ήταν αν γνωριζόμουν λίγο καλύτερα με τον Παίδαρο Σαϊνή, όπως τον αποκαλούσαν οι κυράδες του Νοκεμάουτ. Όμως είχα πιο επιτακτικά πράγματα να κάνω από το να φλερτάρω με τον Νας προσπαθώντας να διώξω τη θλίψη που τον αγκάλιαζε σαν μανδύας.

Πληγωμένος και μελαγχολικός, σκέφτηκα ξανά ενώ τραβούσα τους φακέλους μου μέσα στο δωμάτιο.

Δε με ξάφνιαζε που αυτός ο άντρας με έλκυε. Παρόλο που προτιμούσα να τους γλεντάω και να τους παρατάω, δεν υπήρχε τίποτε που να λατρεύω περισσότερο από μια πρόκληση. Και μπαίνοντας κάτω από αυτό το προσωπείο, να ανακαλύψω τι ήταν αυτό που γέμιζε σκιές τα λυπημένα, γενναία του μάτια.

Όμως ο Νας μου φαινόταν τύπος που του άρεσε η μονιμότητα κι εγώ ήμουν αλλεργική στις σχέσεις. Έτσι κι έδειχνες ενδιαφέρον σε κάποιον, αυτός άρχιζε να πιστεύει ότι είχε το δικαίωμα να σου λέει τι να κάνεις και πώς να το κάνεις, δύο από τα λιγότερο αγαπημένα μου πράγματα. Μου άρεσε να περνάω καλά, μου άρεσε η συγκίνηση του κυνηγιού. Χαιρόμουν να παίζω με τα κομμάτια ενός παζλ μέχρι να αντιληφθώ την πλήρη εικόνα, και μετά να περνάω στο επόμενο. Και στο ενδιαμέσο μου άρεσε να βρίσκομαι στον δικό μου χώρο, που ήταν γεμάτος με τα δικά μου

πράγματα, και να παραγγέλνω φαγητό χωρίς να χρειάζεται να τσακωθώ με κανέναν για το τι να δούμε στην τηλεόραση.

Άφησα το κουτί πάνω στο τραπεζάκι της τραπεζαρίας και κοίταξα διερευνητικά το καινούργιο μου σπίτι.

Το διαμέρισμα είχε δυνατότητες. Μπορούσα να καταλάβω γιατί ο Νοξ είχε επενδύσει σ' αυτό το κτίριο. Το μάτι του έκοβε και καταλάβαινε μια ευκαιρία, ακόμη κι αν έμοιαζε πεταμένα λεφτά. Τα δωμάτια ήταν ψηλοτάβανα, τα πατώματα ξύλινα, τα μεγάλα παράθυρα έβλεπαν στον δρόμο.

Ο κύριος χώρος του σπιτιού ήταν επιπλωμένος με έναν ξεθωριασμένο λουλουδάτο καναπέ που έβλεπε σ' έναν άδειο τοίχο, ένα μικρό αλλά γερό στρογγυλό τραπέζι με τρεις καρέκλες και κάτω από τα μπροστινά παράθυρα κάτι σαν ραφιέρα φτιαγμένη από παλιά καφάσια.

Η κουζίνα, ένα κλειστό δωμάτιο φτιαγμένο από γυψοσανίδες, θα θεωρούνταν μοντέρνα είκοσι χρόνια πριν. Όμως δεν είχα πρόβλημα μιας και δε μαγειρεύα. Οι πάγκοι ήταν από μελαμίνη σε έντονο κίτρινο χρώμα που είχαν προ πολλού πάρει την κάτω βόλτα, αν ήταν ποτέ στα πάνω τους. Όμως υπήρχε ένας φούρνος μικροκυμάτων κι ένα ψυγείο αρκετά μεγάλο ώστε να μπορώ να συντηρώ το φαγητό που θα έπαιρνα απ' έξω και μερικές μπίρες, που εμένα με βόλευε μια χαρά.

Το υπνοδωμάτιο ήταν άδειο, όμως είχε μια μεγαλούτσικη ντουλάπα που, αντίθετα με την κουζίνα, μου ήταν *απαραίτητη* αφού είχα κόλλημα με τα ρούχα. Το μπάνιο μέσα στο δωμάτιο ήταν γοητευτικά παλιομοδίτικο, με μια μπανιέρα με ποδαράκια κι έναν εντελώς άχρηστο νιπτήρα σε βάση, που χωρούσε μηδέν τοις εκατό από τη συλλογή των καλλυντικών μου.

Άφησα μια ανάσα. Ανάλογα με το πόσο άνετος θα ήταν ο καναπές, ίσως να κατάφερνα να μην αγοράσω κρεβάτι. Δεν ήξερα για πόσο ακόμη θα βρισκόμουν εδώ, πόσο χρόνο θα μου έπαιρνε ν' ανακαλύψω αυτό που έψαχνα. Έλπιζα πια με όλη μου την καρδιά να μην ήταν πολύς.

Έπεσα βαριά πάνω στον καναπέ, προσδοκώντας να είναι άνετος. Δεν ήταν.

«Γιατί με τιμωρείς;» ρώτησα το ταβάνι. «Δεν είμαι κάποιος φριχτός άνθρωπος. Σταματώ όποτε περνούν πεζοί. Έκανα δωρεά σ' εκείνον τον οργανισμό προστασίας ζώων. Τρώω τα λαχανικά μου. Τι παραπάνω θέλεις;» Το σύμπαν δε μου απάντησε.

Αναστέναξα βαθιά και σκέφτηκα το σπίτι μου στην Ατλάντα. Ήμουν συνηθισμένη να μην έχω πολλές ανέσεις στη δουλειά. Κάθε φορά που επέστρεφα από μια παρατεταμένη παραμονή σε κάποιο μοτέλ δύο αστέρων, πάντοτε εκτιμούσα περισσότερο τα ακριβά μου σεντόνια, τον αφράτο, ντιζαϊνάτο μου καναπέ και την προσεκτικά οργανωμένη γκαρνταρόμπα μου.

Εντούτοις, ετούτη η συγκεκριμένη παραμονή μου γινόταν όλο και πιο γελοία όσο τραβούσε.

Και όσο περισσότερο έμενα στην πόλη χωρίς κάποιο στοιχείο, κάποια ένδειξη ή κάποιο φως στην άκρη του τούνελ, τόσο πιο νευρική γινόμουν. Θεωρητικά ίσως να έμοιαζα με παρορμητικό ατίθασο παιδί. Αλλά στην πραγματικότητα απλώς ακολουθούσα το σχέδιο που είχα καταστρώσει χρόνια πριν. Ήμουν υπομονετική και λογική και τα ρίσκα που έπαιρνα τα είχα –σχεδόν πάντα– υπολογίσει εκ των προτέρων.

Όλες αυτές οι εβδομάδες όμως σε μια μικρή πόλη, τριάντα οχτώ λεπτά μακριά από το κοντινότερο μαγαζί Sephora, χωρίς την παραμικρή ένδειξη πως ακολουθούσα τον σωστό δρόμο είχαν αρχίσει να με κουράζουν. Και από εκεί προερχόταν και η συζήτησή μου με το ταβάνι.

Βαριόμουν και ήμουν εκνευρισμένη, ένας επικίνδυνος συνδυασμός, γιατί έτσι μου ήταν αδύνατον να αγνοήσω αυτή την επίμονη αμφιβολία που με σιγότρωγε, ότι ίσως να μην απολάμβανα πια αυτή τη δουλειά όσο άλλοτε. Αυτή την αμφιβολία που είχε ως διά μαγείας ξεπηδήσει όταν τα πράγματα είχαν αρχίσει να πηγαίνουν από το κακό στο χειρότερο στην τελευταία δουλειά που είχα αναλάβει. Και αυτό επίσης ήταν κάτι που δεν ήθελα να το σκέφτομαι.

«Εντάξει, σύμπαν», απευθύνθηκα ξανά στο ταβάνι. «Θέλω ένα πράγμα να πάει καλά. Μόνο ένα. Όπως παπούτσια με έκπτωση ή, δεν ξέρω, ένα στοιχείο σ' αυτή την υπόθεση, πριν αρχίσω να τα παίζω;»

Αυτή τη φορά το σύμπαν μου απάντησε μ' ένα τηλεφώνημα. Το σύμπαν ήταν κόπανος.

«Γεια σου, μαμά», είπα με εκνευρισμό αλλά και με στοργή.

«Σε βρήκα! Ανησυχούσα». Η Μπόνι Σολαβίτα δεν ήταν από γεννησιμιού της απ' αυτές που πολυανησυχούσαν, όμως στην πορεία είχε ακολουθήσει τον ρόλο που της είχε δοθεί με μια ενθουσιώδη αφοσίωση.

Ανίκανη να κάθομαι ακίνητη σ' αυτές τις καθημερινές συζητήσεις, τώρα σηκώθηκα από τον άβολο καναπέ και κατευθύνθηκα προς το τραπέζι. «Κουβαλούσα κάτι στις σκάλες», της εξήγησα.

«Ελπίζω να μην το παρακάνεις, ε;»

«Μιλάμε για μία βαλίτσα από το ισόγειο στον δεύτερο όροφο», της είπα βγάζοντας το καλάκι από το κουτί με τους φακέλους. «Εσείς τι κάνετε;» Το να στρέφω αλλού την κουβέντα ήταν αυτό που κρατούσε τη σχέση με τους γονιούς μου άψογη.

«Πηγαίνω σε μια επαγγελματική συνάντηση με θέμα το μάρκετινγκ και ο πατέρας σου είναι χωμένος κάτω από το καπό εκείνου του αναθεματισμένου αυτοκινήτου», είπε.

Η μαμά είχε σταματήσει τη δουλειά της ως στέλεχος μάρκετινγκ για περισσότερο διάστημα απ' όσο ήταν απαραίτητο προκειμένου να μπορεί να με φροντίζει μέχρι τελικής πώσης, μέχρι που της ξέφυγα για να πάω στο πανεπιστήμιο, τρεις πολιτείες μακριά. Τότε ξανάπιασε δουλειά και ανερίχθηκε στη σκάλα της ιεραρχίας ως στέλεχος ενός εθνικού οργανισμού υγείας.

Ο πατέρας μου, ο Έκτορ, εδώ και έξι μήνες είχε βγει στη σύνταξη ως υδραυλικός. «Εκείνο το αναθεματισμένο το αυτοκίνητο» ήταν ένα TLC Mustang Fastback του 1968 που τόσο το ήθελε κι εγώ του το είχα πάρει ως δώρο-έκπληξη για τα γενέθλιά του πριν από δύο χρόνια, χάρη σ' ένα παχυλό μπόνους που είχα δεχτεί από τη δουλειά μου. Είχε ένα παρόμοιο αμάξι όταν ήταν ένας νεαρός, γεροδεμένος εργένης στο Ιλινόις, μέχρι που το είχε αντικαταστήσει μ' ένα μοντέρνο ημιφορτηγό που το ήθελε για να εντυπωσιάσει την κόρη ενός αγρότη. Ο μπαμπάς είχε παντρευτεί την κόρη του αγρότη – τη μαμά μου – και είχε περάσει όλα τα χρόνια που ακολούθησαν νοσταλγώντας εκείνο το πρώτο αυτοκίνητο.

«Έχει καταφέρει να το βάλει μπροστά;» ρώτησα.

«Όχι ακόμη. Μ' έκανε να βαρεθώ μέχρι θανάτου εχθές το βράδυ στο δείπνο βγάζοντας ολόκληρο λόγο για τα καρμπιρατέρ. Έτσι κι εγώ του το ανταπέδωσα εξηγώντας του πώς έχουμε σκοπό να αλλάξουμε το μήνυμα των διαφημίσεών μας βάσει της προαστιακής εξάπλωσης στην Ανατολική Ακτή», μου εξήγησε αυτάρεσκα η μαμά.

Έβαλα τα γέλια. Η σχέση των γονιών μου ήταν τέτοια ώστε, παρόλο που ήταν τόσο διαφορετικοί μεταξύ τους και παρόλο που ήταν για τόσα χρόνια παντρεμένοι, εξακολουθούσαν να είναι οι πιο ένθερμοι οπαδοί ο ένας το άλλου... και τα πιο ένθερμα πειραχτήρια.

«Αυτό σας ταιριάζει απόλυτα», είπα.

«Η σταθερότητα είναι το παν», τραγούδησε η μαμά.

Άκουσα κάποιον πίσω της να της κάνει μια επιτακτική ερώτηση.

«Είναι έτοιμο το δευτερεύον πακέτο από σλάιντς για την παρουσίαση. Έκανα κάποιες μικροαλλαγές εχθές τη νύχτα. Α, και φέρε μου αν δε σε πειράζει ένα Pellegrino πριν πας μέσα. Σ' ευχαριστώ». Η μαμά ξεροβήξε. «Συγγνώμη γι' αυτό, γλυκιά μου».

Διασκεδάζα απίστευτα με το πώς άλλαζε τη φωνή της από αυτή του αφεντικού σε αυτή της μαμάς.

«Δεν υπάρχει πρόβλημα. Εξάλλου είσαι πολυάσχολο αφεντικό που δε σηκώνει πολλά πολλά».

«Αλλά όχι τόσο πολυάσχολη ώστε να μην ελέγχει κάθε τόσο τι κάνει η κόρη της».

Μάλιστα. Από τη μια το άτεγκτο πρόγραμμα της μητέρας μου και από την άλλη η επιθυμία των γονιών μου να είναι σίγουροι πως ήμουν καλά πάντα είχε ως αποτέλεσμα να φτάνω να μιλώ μ' έναν από τους δύο κάθε μέρα. Αν τους απέφευγα για κάμποσες μέρες, ήταν ικανοί να σκάσουν μύτη στο σπίτι μου χωρίς να μου έχουν πει τίποτε.

«Είσαι ακόμη στην Ουάσινγκτον;» με ρώτησε.

Μόρφασα ξέροντας τι ερχόταν. «Περίπου. Βρίσκομαι σε μια μικρή πόλη βόρεια της Ουάσινγκτον».

«Στις μικρές πόλεις πολυάσχολες εργαζόμενες καριέρας αποπλανούνται από κάποιον αγροίκο επιχειρηματία. Α, ή από κάποιον σερίφη! Έχεις συναντήσει τον σερίφη της πόλης;»

Μερικά χρόνια πριν μια συνάδελφός της κόλλησε στη μητέρα μου τη συνήθεια να διαβάζει ρομαντικά μυθιστορήματα. Έπαιρναν μαζί την ετήσια άδειά τους που πάντοτε κατέληγε σ' ένα μέρος όπου κάποιος συγγραφέας υπέγραφε το βιβλίο του. Τώρα η μαμά περίμενε ότι από στιγμή σε στιγμή η ζωή μου θα αποκτούσε την πλοκή μιας ρομαντικής κωμωδίας.

«Τον Αρχηγό της Αστυνομίας», τη διόρθωσα. «Και στην πραγματικότητα μένει στο διπλανό διαμέρισμα».

«Ξέροντας πως έχεις έναν άνθρωπο του νόμου δίπλα σου με κάνει να νιώθω χίλιες φορές καλύτερα. Είναι εκπαιδευμένοι να κάνουν ΚΑΡΠΑ, ξέρεις;»

«Και έχουν μια σειρά από άλλες ειδικές δεξιότητες», της είπα ξερά, προσπαθώντας να μην εκνευριστώ.

«Είναι ελεύθερος; Είναι χαριτωμένος; Έχει τίποτε μελανά σημεία;»

«Νομίζω. Οπωσδήποτε. Και δεν τον ξέρω τόσο ώστε να είμαι σε θέση να εντοπίσω κανένα. Είναι ο αδερφός του Νοξ.»

«Α!»

Η μαμά κατάφερε να κρεμάσει πολλά πράγματα μέσα σε αυτή τη μία συλλαβή. Οι γονείς μου δεν είχαν συναντήσει ποτέ τον Νοξ. Το μόνο που ήξεραν ήταν πως βγαίναμε –για πολύ λίγο– όταν ήμουν στο κολέγιο και ότι από τότε είχαμε παραμείνει φίλοι. Η μαμά λανθασμένα έριχνε πάνω του το φταίξιμο που η τριανταεφτάχρονη κόρη της παρέμενε μπακούρι και ήταν ακόμη στη γύρα.

Όχι πως ήταν απελπισμένη να με δει παντρεμένη και με παιδιά. Αλλά οι γονείς μου δε θα κατάφεραν να χαλαρώσουν λίγο μέχρι να παρουσιαστεί κάποιος στη ζωή μου που θα αναλάμβανε εκείνος τον ρόλο του ανήσυχου προστάτη. Δεν είχε σημασία πόσο ανεξάρτητη είχα γίνει. Για τη μαμά και τον μπαμπά μου ήμουν ακόμη ένα δεκαπεντάχρονο στο κρεβάτι κάποιου νοσοκομείου.

«Ξέρεις, ο πατέρας σου κι εγώ λέγαμε να πάμε κάπου αυτό το

Σαββατοκύριακο. Θα μπορούσαμε να πάρουμε ένα αεροπλάνο και να έρθουμε από εκεί να σε δούμε».

Το τελευταίο πράγμα που χρειαζόμουν ήταν κάποιος από τους δύο να με ακολουθεί παντού στην πόλη ενώ εγώ θα προσπαθούσα να κάνω τη δουλειά μου.

«Δεν ξέρω πόσο θα μείνω εδώ», της είπα διπλωματικά. «Μπορεί να γυρίσω σπίτι από μέρα σε μέρα». Πράγμα απίθανο, εκτός κι αν έβρισκα κάτι που θα έδινε νέα τροπή στην υπόθεση. Αλλά πάλι δεν ήταν κι εντελώς ψέματα.

«Δεν καταλαβαίνω πώς μια εταιρική εκπαίδευση μπορεί να είναι τόσο ασαφής ως προς τη διάρκειά της», αναλογίστηκε η μαμά. Ευτυχώς, πριν προλάβω να καταστρώσω μια πιστευτή απάντηση, άκουσα άλλο ένα πνιχτό σχόλιο από την άλλη άκρη της γραμμής. «Πρέπει να φύγω, γλύκα. Το μίτινγκ μου έχει ξεκινήσει. Πάντως, ειδοποίησέ με πότε σκοπεύεις να επιστρέψεις στην Ατλάντα. Θα πάρουμε ένα αεροπλάνο και θα σ' επισκεφτούμε πριν από την Ημέρα των Ευχαριστιών, που θα έρθεις από το σπίτι. Αν το προγραμματίσουμε σωστά, μπορούμε να πάμε μαζί στο ραντεβού σου».

Ναι. Γιατί θα πήγαινα στο ιατρικό μου ραντεβού με τη συνοδεία των γονιών μου. Περιήφημα. «Θα μιλήσουμε γι' αυτό αργότερα», είπα.

«Σ' αγαπώ, γλύκα».

«Κι εγώ σ' αγαπώ».

Έκλεισα και άφησα έναν αναστεναγμό που ακούστηκε σαν βόγκος. Παρά τα εκατοντάδες μίλια που μας χώριζαν, η μητέρα μου εξακολουθούσε να με κάνει να νιώθω λες και κρατούσε ένα μαξιλάρι πάνω στο πρόσωπό μου.

Ακούστηκε ένα χτύπημα στην πόρτα μου και της έριξα ένα ανήσυχο βλέμμα, χπας και η μητέρα μου περίμενε απ' έξω για να μου κάνει έκκληξη.

Όμως μετά ακούστηκε ένας γδούπος που ακούστηκε σαν εκνευρισμένη κλοτσιά στο κάτω μέρος της πόρτας μου. Ακολούθησε ένα γρούλισμα, «Άνοιξε, ρε Λίνα. Αυτό το πράγμα είναι ασήκωτο».

Διέσχισα το δωμάτιο κι άνοιξα την πόρτα βρίσκοντας τον Νοξ

Μόργκαν, την όμορφη αρραβωνιαστικιά του, τη Ναόμι, και την ανιψιά της, τη Γουίλειϊ, να στέκονται στον διάδρομο.

Η Ναόμι χαμογελούσε πλατιά και κρατούσε μια γλάστρα μ' ένα φυτό. Ο Νοξ ήταν κατσούφης και ήταν φορτωμένος με εκατό κιλά κλινοσκεπάσματα. Η Γουίλειϊ κρατούσε βαριεστημένα δύο μαξιλάρια.

«Ωστε αυτό συμβαίνει όταν φεύγω από το γεμάτο κατσαρίδες motel; Οι άνθρωποι μ' επισκέπτονται απροειδοποίητα;» είπα.

«Κάνε στην μπάντα». Ο ώμος του Νοξ κάτω από ένα υπόλευκο πάπλωμα μ' έσπρωξε στην άκρη για να περάσει.

«Συγγνώμη που εισβάλαμε έτσι, όμως θέλαμε να σου δώσουμε τα δώρα σου για το *καλωσόρισες*», είπε η Ναόμι.

Ήταν μια ψηλή καστανή που η γκαρνταρόμπα της ήταν ιδιαίτερα κοριτσίστικη. Όλα πάνω της ήταν απαλά: το κυματιστό καρέ μαλλί της, το πλεχτό ζέρεσι φουστάνι της με τα μακριά μανίκια που αγκάλιαζε τις πλούσιες καμπύλες της, ο τρόπος που κοιτούσε επιδοκιμαστικά τον εντυπωσιακό πισινό του αρραβωνιαστικού της, που μπούκαρε στην κρεβατοκάμαρά μου.

Οι ωραίοι πισινόι ήταν χαρακτηριστικό της οικογένειας Μόργκαν. Σύμφωνα με τη μαμά της Ναόμι, την Αμάντα, ο πισινός του Νας όταν φορούσε τη στολή του θεωρούνταν τοπικός θησαυρός.

Η Γουίλειϊ πέρασε στα κλεφτά το κατώφλι. Τα ξανθά της μαλλιά ήταν δεμένα αλογοουρά κι είχαν εδώ κι εκεί γαλάζιες τούφες. «Ορίστε», είπε χώνοντας στην αγκαλιά μου τα μαξιλάρια.

«Σ' ευχαριστώ, όμως δεν έχω σκοπό να μετακομίσω κανονικά εδώ», παρατήρησα, πετώντας τα στον καναπέ.

«Το Νοκεμάουτ έχει τον τρόπο του να σε κρατάει εδώ», είπε η Ναόμι δίνοντάς μου το φυτό.

Κάτι θα ήξερε. Είχε έρθει στην πόλη πριν από μερικούς μήνες νομίζοντας πως θα βοηθούσε την αδερφή της να ξεφύγει από κάτι μπελάδες μόνο και μόνο για να μπλέξει η ίδια. Μέσα σε λίγες εβδομάδες η Ναόμι είχε γίνει κηδεμόνας της ανιψιάς της, είχε πιάσει δυο δουλειές, την είχαν απαγάγει και είχε κάνει τον Νοξ «Εγώ δεν μπαίνω σε Σχέση» Μόργκαν να την ερωτευτεί.

Τώρα ζούσαν σ' ένα μεγάλο σπίτι λίγο πιο έξω από την πόλη

μαζί με τα σκυλιά και την οικογένειά τους και σχεδίαζαν τον γάμο τους. Σημείωσα με το μυαλό μου να γνωρίσω κάποια μέρα τη μαμά μου στη Ναόμι. Θα ξετρελαινόταν που θα έβλεπε μια πραγματικά παραμυθένια κατάληξη σε κάποια σχέση.

Ο Νοξ επέστρεψε από το υπνοδωμάτιο με τα χέρια του άδεια. «Ευτυχισμένο και ζεστό σπιτικό! Το κρεβάτι έρχεται σήμερα το απόγευμα».

Τον κοίταξα έκπληκτη. «Μου πήρατε κρεβάτι;»

«Σ' αρέσει, δε σ' αρέσει», είπε ο Νοξ αγκαλιάζοντας με το χέρι του τη Ναόμι από τους ώμους και τραβώντας τη κοντά του.

Εκείνη του έδωσε μια αγκωνιά στην κοιλιά. «Ευγενικά!»

«Όχι», γρύλισε εκείνος.

Ήταν εντυπωσιακό θέαμα. Ο ψηλός, γεμάτος ταπουάζ, γενειοφόρος κατσούφης και η γεμάτη καμπύλες, χαμογελαστή καστανή.

«Αυτό που θέλει να πει ο Βίκινγκ είναι πως χαιρόμαστε που θα μείνεις στην πόλη και σκεφτήκαμε ότι ένα κρεβάτι θα έκανε πιο άνετη την παραμονή σου», μετέφρασε η Ναόμι. Η Γουέλεϊ κάθισε πάνω στα μαξιλάρια που ήταν αφημένα πάνω στον καναπέ. «Πού είναι η τηλεόραση;» ρώτησε.

«Δεν έχω ακόμη. Όταν όμως πάρω μια, θα σε φωνάξω να με βοηθήσεις να τη συνδέσω, Γουέι».

«Δεκαπέντε δολάρια», μου είπε φέροντας τα χέρια της πίσω από το κεφάλι της. Το παιδί ήταν ιδιοφυΐα στα ηλεκτρονικά και δεν είχε πρόβλημα να βγάλει μερικά δολάρια από το ταλέντο της.

«Γουέλεϊ!» είπε αυστηρά η Ναόμι.

«Τι; Της έκανα την έκπτωση που κάνω στους συγγενείς και στους φίλους».

Προσπάθησα να θυμηθώ αν ποτέ άλλοτε είχα βρεθεί αρκετά κοντά σε κάποιον ώστε να μου κάνει έκπτωση θεωρώντας με είτε συγγενή, είτε φίλη.

Ο Νοξ έκλεισε το μάτι στο κορίτσι και μετά έσφιξε ξανά τη Ναόμι πάνω του. «Πρέπει να μιλήσω με τον Νας για κάτι», είπε δείχνοντας με τον αντίχειρά του την πόρτα μου. «Αν χρειαστείς κάτι, Λινς, πες το μου».

«Κοίτα, το ότι δε χρειάζεται να δώσω μάχη μ' έναν στρατό κατσαρίδες για να κάνω ένα μπάνιο μού αρκεί. Σ' ευχαριστώ που μ' αφήνεις να μένω εδώ για την ώρα».

Εκείνος με χαιρέτησε κουνώντας το κεφάλι του, μισοχαμογέλασε και κατευθύνθηκε προς την πόρτα.

Η Ναόμι ανατρίχιασε. «Εκείνο το μοτέλ είναι υγειονομική βόμβα».

«Ναι, αλλά είχε τουλάχιστον μια τηλεόραση», φώναξε η Γουέλνι από την άδεια κρεβατοκάμαρά μου.

«Γουέλνι, τι κάνεις εκεί;» ζήτησε να μάθει η θεία της.

«Χώνω τη μύτη μου στα ξένα δωμάτια», απάντησε η δωδεκάχρονη που φάνηκε στην πόρτα με τα χέρια στις πλουμιστές πίσω τσέπες του τζιν της. «Όλα καλά. Δεν έχει τίποτε εκεί ακόμη».

Από τον διάδρομο ακούστηκε ένας δυνατός γδούπος. «Ανοιξε, ρε μαλάκα», γρύλισε ο Νοξ.

Η Ναόμι σήκωσε ψηλά τα μάτια της. «Συγγνώμη για την οικογένειά μου. Είναι φανερό ότι όλους τούς μεγάλωσαν οι λύκοι».

«Και οι απολίτιστοι έχουν τη δική τους γοητεία», παρατήρησα. Συνειδητοποιώντας πως κρατούσα ακόμη τη γλάστρα την πήγα μέχρι το παράθυρο και την ακούμπησα πάνω σ' ένα από τα άδεια κασόνια. Το φυτό μέσα είχε γυαλιστερά, καταπράσινα φύλλα.

«Είναι κρινάκια του αγρού. Δε θα ανθίσουν παρά την άνοιξη, όμως συμβολίζουν την ευτυχία», μου εξήγησε η Ναόμι.

Φυσικά κι αυτό συμβόλιζαν. Η Ναόμι ήταν εξαιρετικά καλόκαρδη.

«Ο άλλος λόγος που εισβάλαμε έτσι στο σπίτι σου είναι πως θέλουμε να σε καλέσουμε για δείπνο την Κυριακή το βράδυ», συνέχισε.

«Θα έχουμε κοτόπουλο στη σχάρα, αλλά το πιο πιθανό είναι να υπάρχουν και καμιά εκατοστή λαχανικά», με προειδοποίησε η Γουέλνι ενώ πήγε μέχρι το μπροστινό παράθυρο και κοίταξε έξω.

Ένα δείπνο που δε χρειαζόταν να το παραγγείλω και μια ευκαιρία να απολαύσω τον οικογενειάρχη Νοξ; Δεν είχα σκοπό να

χάσω αυτή την πρόσκληση. «Φυσικά και θα έρθω. Τι μπορώ εγώ να φέρω;»

«Μόνο τον εαυτό σου. Ειλικρινά, από τη στιγμή που θα είμαστε εγώ, οι γονείς μου κι ο Στεφ, το τραπέζι θα είναι πλουσιοπάροχο», με διαβεβαίωσε η Ναόμι.

«Τι θα λέγατε να έφερνα κάτι να πιούμε;» πρότεινα.

«Ποτέ δε θα λέγαμε όχι σε κάτι τέτοιο», παραδέχτηκε.

«Κι ένα μεγάλο μπουκάλι αναψυκτικό», είπε η Γουέιλει.

Η Ναόμι της έριξε μια προειδοποιητική μαμαδίστικη ματιά.

«Σε παρακαλώ», διόρθωσε την παραγγελία του το κορίτσι.

«Αν θέλεις ένα ολόκληρο μπουκάλι από εκείνο το αναψυκτικό που σαπίζει τα δόντια, θα φας σαλάτα με την πίτσα σου σήμερα το μεσημέρι και μπρόκολα με το δείπνο σου απόψε», επέμεινε η Ναόμι.

Η Γουέιλει μου έριξε μια απαυδισμένη ματιά ενώ πλησίαζε κλεφτά το τραπέζι. «Η θεία Ναόμι έχει κόλλημα με τα λαχανικά».

«Πίστεψέ με, υπάρχουν και χειρότερα πράγματα με τα οποία μπορεί κανείς να φάει κόλλημα», της είπα.

Εκείνη κοίταξε το κουτί μου με τους φακέλους και μετάνιωσα που δεν του έβαλα ξανά το καπάκι όταν τα γρήγορα δάχτυλα του κοριτσιού τράβηξαν έναν από μέσα.

«Ωραία προσπάθεια, ανοιχτομάτα μου», της είπα αρπάζοντας τον φάκελο με μια γρήγορη κίνηση.

«Γουέιλει!» τη μάλωσε η Ναόμι. «Η Λίνα δουλεύει στις ασφάλειες. Αυτά θα πρέπει να είναι απόρρητα έγγραφα».

Και πού να 'ξερε!

Έπιασα το καπάκι και το ξανάβαλα στο κουτί.

Ο γδούπος από δίπλα συνεχιζόταν. «Νας; Είσαι μέσα;»

Απ' ό,τι φαίνεται, δεν κρυβόμουν μόνο εγώ από την οικογένειά μου.

«Έλα, Γουέι. Πάμε πριν ο Νοξ ισοπεδώσει το κτίριο», είπε η Ναόμι απλώνοντας το χέρι της προς την ανιψιά της. Η Γουέιλει στάθηκε δίπλα της αποδεχόμενη το τρυφερό αγκάλιασμα.

«Σας ευχαριστώ για το φυτό... και το κρεβάτι... και που με αφήνετε να μένω εδώ», είπα.

«Χαίρομαι τόσο που θα μείνεις λίγο περισσότερο», είπε η Ναόμι ενώ κατευθυνόμασταν προς την πόρτα.

Πάνω σ' αυτό είχα τις αντιρρήσεις μου.

Ο Νοξ στεκόταν μπροστά στην πόρτα του Νας κι έψαχνε την αρμαθιά με τα κλειδιά του.

«Δε νομίζω πως είναι μέσα», είπα γρήγορα. Ότι κι αν συνέβαινε στον Νας, δεν πίστευα ότι είχε όρεξη να μπουκάρει ο αδερφός του μέσα στο διαμέρισμά του.

Ο Νοξ σήκωσε τα μάτια του. «Άκουσα πως έφυγε από τη δουλειά και ήρθε εδώ».

«Ουσιαστικά, μάθαμε ότι έφυγε από τη δουλειά και πήγε στον φυσικοθεραπευτή του, όμως η Νίσει από του Ντίνο τον είδε μπροστά στην εξώπορτα, από κάτω», είπε η Ναόμι.

Τα κουτσομπολιά στις μικρές πόλεις ταξίδευαν πιο γρήγορα κι από το φως. «Θα πρέπει να ήρθε και να έφυγε. Μου πήρε τόση ώρα να κουβαλήσω τα πράγματά μου μέχρι εδώ πάνω, αλλά δεν τον είδα πουθενά».

Ο Νοξ έβαλε στην τσέπη τα κλειδιά του. «Αν τον δεις, πες του πως τον ψάχνω».

«Κι εγώ», πρόσθεσε η Ναόμι. «Προσπάθησα να του τηλεφωνήσω για να τον προσκαλέσω στο κυριακάτικο δείπνο, όμως με γυρίζει κατευθείαν στον τηλεφωνητή».

«Μπορείς να του πεις ότι τον ψάχνω κι εγώ;» τιτίβισε η Γουίλει.

«Εσύ γιατί τον ψάχνεις;» τη ρώτησε ο Νοξ.

Η Γουίλει σήκωσε τους ώμους της μέσα στο ροζ πουλόβερ της. «Δεν ξέρω. Απλώς δεν ήθελα να μείνω απ' έξω». Ο Νοξ την τράβηξε κοντά του κάνοντάς της ένα κεφαλοκλείδωμα και της ανακάτεψε τα μαλλιά.

«Αου! Γι' αυτό πρέπει να χρησιμοποιώ επαγγελματική λακ!» παραπονέθηκε η Γουίλει, όμως είδα τα χείλη της να κυρτώνουν προς τα επάνω όταν ο κατσούφης γεμάτος τατουάζ φίλος μου της έδωσε ένα φιλί στην κορυφή του κεφαλιού της.

Η Ναόμι και η Γουίλει είχαν καταφέρει το ακατόρθωτο, είχαν κάνει τον Νοξ Μόργκαν μαλακό σαν βούτυρο.

Και εγώ είχα πρώτο τραπέζι πίστα στο όλο θέαμα.

«Το κρεβάτι θα έρθει στις 3:00 σήμερα το απόγευμα. Το δείπνο είναι την Κυριακή στις 6:00», είπε απότομα ο Νοξ.

«Όμως μπορείς να έρθεις και πιο γρήγορα. Ειδικά αν φέρεις κανένα μπουκαλί κρασί», είπε η Ναόμι κλείνοντάς μου το μάτι.

«Και αναφυκτικό», πρόσθεσε η Γουέλκι.

«Τότε τα λέμε».

Οι τρεις τους τράβηξαν προς τη σκάλα με τον Νοξ στη μέση να αγκαλιάζει με τα χέρια του τα κορίτσια του.

«Σας ευχαριστώ που με αφήνετε να μένω εδώ», τους φώναξα.

Ο Νοξ σήκωσε το χέρι μου πως με είχε ακούσει.

Τους παρακολούθησα ενώ έφευγαν και μετά έκλεισα την πόρτα μου. Τα γυαλιστερά πράσινα φύλλα του φυτού τράβηξαν το βλέμμα μου. Ένα αντικείμενο που θύμιζε σπιτικό σ' ένα κατά τ' άλλα πρόσωπο μέρος.

Ποτέ πριν δεν είχα κάποιο φυτό. Ούτε φυτά, ούτε ζώα. Τίποτε που θα έπρεπε να επιβιώσει για μέρες ή εβδομάδες χωρίς την παρουσία μου.

Μακάρι να μην το ξέκανα πριν τελειώσω τη δουλειά μου εδώ πέρα. Αναστενάζοντας σήκωσα τον φάκελο που είχε αρπάξει η Γουέλκι και τον άνοιξα.

Το πρόσωπο του Ντάνκαν Χιούγκο μου ανταπέδωσε το βλέμμα.

«Δεν μπορείς να κρύβεσαι για πάντα», είπα στη φωτογραφία.

Άκουσα την πόρτα του Νας δίπλα ν' ανοίγει και να κλείνει απαλά.

Η LUCY SCORE ΕΠΙΣΤΡΕΦΕΙ ΣΤΟ ΝΟΚΕΜΑΟΥΤ ΤΗΣ ΒΙΡΤΖΙΝΙΑ ΜΕ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΝΑΣ, ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ ΤΟΥ ΝΟΞ.

Ο Νας ήταν ανέκαθεν ο καλός από τους αδελφούς Μόργκαν, πάντα χαμογελαστός και ευγενικός με όλους. Όμως τώρα, καθώς αναρρώνει από τον πυροβολισμό που δέχτηκε και υποφέρει από κρίσεις πανικού και επιπτώσεις, νιώθει σκιά του εαυτού του. Είναι αποφασισμένος να μην αφήσει κανέναν στη ζωή του να μάθει τι περνάει. Ωστόσο, η νέα γειτόνισσά του, η έξυπνη και σέξι Λίνα, αντιλαμβάνεται ότι κάτι τον βασανίζει και αισθάνεται έντονη έλξη για τον γοητευτικό αστυνομικό. Το ίδιο κι εκείνος.

ΟΜΩΣ Η ΛΙΝΑ ΚΡΥΒΕΙ ΤΑ ΔΙΚΑ ΤΗΣ ΜΥΣΤΙΚΑ.

Δε θα έλεγε όχι σε μερικές ερωτικές βραδιές με έναν μπάτσο, αλλά να κάνει σοβαρή σχέση με έναν άντρα που θα την κρατούσε εγκλωβισμένη στην επαρχιακή πόλη του; Ποτέ! Με το που θα πετύχει τον σκοπό της, έχει φύγει χωρίς δεύτερη σκέψη. Μόνο που το Νοκεμάουτ έχει τον τρόπο του να επηρεάζει τους ανθρώπους. Και από τη στιγμή που ο Νας αποφασίζει να κάνει δική του τη Λίνα, δεν πρόκειται να τα παρατήσει... ακόμη κι αν αυτό σημαίνει ότι θα έρθει αντιμέτωπος με τον κίνδυνο που παραλίγο να του στοιχίσει τη ζωή.

New York Times best seller

Amazon best seller

ΟΣΑ ΚΡΥΒΟΥΜΕ ΑΠΟ ΤΟ ΦΩΣ

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**
psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-5094-0

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΜ: 287 13